

ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยว ทางทะเลชายฝั่งอันดามัน*

SAFETY MANAGEMENT EFFICIENCY OF MARINE TOURISM MANAGEMENT ANDAMAN SEA

ชัยวัฒน์ อัยคำ

Chaiwat Ouikhum

ตรีเนตร ตันตระกูล

Trinate Tantrakul

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: chaiwat.ouikhum@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน 2) ศึกษาประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่ง อันดามันและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่ง อันดามัน และ 3) ศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ประชากร ได้แก่ นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการการท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการการท่องเที่ยว อย่างละ 200 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุคูณ ผลการศึกษา พบว่า การบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านบุคลากร ด้านเทคโนโลยี ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านงบประมาณ ด้านอุปกรณ์ และด้านระบบบริหาร ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านคุณภาพ ด้านความพึงพอใจ ด้านสุขภาพ ด้านกายภาพ ด้านสิ่งแวดล้อม และด้านทรัพย์สิน และการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านความพึงพอใจ ด้านทรัพย์สิน ด้านกายภาพ และด้านสิ่งแวดล้อม ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยการบริหาร

---

*Received 1 October 2020; Revised 7 October 2020; Accepted 10 October 2020

ความปลอดภัยทั้ง 4 ด้านสามารถทำนายประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งทะเลได้ร้อยละ 65.60

คำสำคัญ: ความปลอดภัย, การจัดการท่องเที่ยวทางทะเล, ชายฝั่งทะเลอันดามัน

Abstract

The Objectives of this research article were to. 1) To study on the safety management in an Andaman Sea coast tourism management; 2) To study on the efficiency of safety management in an Andaman Sea coast tourism management and the influential factors toward the efficient of safety management in Andaman Sea coast tourism management; and, 3) To study on problems, obstacles, and suggestions for safety management in Andaman Sea coast tourism management. The study populations were the tourists and tourism operators. The sample group was 200 from each tourists and tourism operators group. The research instrument used for data collection was the questionnaire and interview forms. The statistics used for data analysis were frequency, percentage, mean, standard deviation and multiple regression analysis. It was found from the results of the study that overall, safety management in an Andaman Sea coast tourism management was at a high level. The scores were ranked from the highest to the lowest as follows: personnel, technology, public relations, budget, equipment, and administrative systems. The effectiveness of the safety management in an Andaman sea coast tourism management overall was at high level as can be ranked from the highest to the lowest as follows: quality, satisfaction, health, physical and property. In addition, safety management in an Andaman sea coast tourism management that affected on the effectiveness of safety management in an Andaman sea coast tourism management were ranked from the highest to the lowest as follows: satisfaction, property, physical and environment at the significant level of 0.05. All four aspects in safety management could help predicting on the effectiveness of the safety management in the sea coastal tourism management for 65.60 percent.

Keywords: Safety, Marine Tourism Management, Andaman Sea Coast Tourism

บทนำ

ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก โดยใน พ.ศ. 2557 มีจำนวนนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ 24,780,000 ล้านคน มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หรือ GDP เท่ากับ 404.82 พันล้านเหรียญสหรัฐ โดยสาขาการท่องเที่ยวสร้างรายได้รวมต่อเศรษฐกิจ 2,345 พันล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 19.3 ของ GDP รวม (Reason, J. et al., 2006) ที่สำคัญ การจ้างงานทางตรงในการท่องเที่ยวเกิดขึ้น 2,210,000 งาน (คิดเป็นร้อยละ 5.8 ของการจ้างงานทั้งหมด) ขณะที่สถานการณ์ท่องเที่ยวในประเทศไทย มีชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ 136 ล้านคนต่อครั้ง ก่อให้เกิดรายได้ 0.68 ล้านล้านบาท โดยสถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปได้แก่ กรุงเทพฯ ชลบุรี ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี สงขลา เชียงใหม่ กระบี่ พระนครศรีอยุธยา และพังงา (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562) ซึ่งจะเห็นได้ว่าทะเลชายฝั่งอันดามัน (ภูเก็ต กระบี่ พังงา) เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวมากเพราะมีแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นหมู่เกาะ มีความสวยงามตามธรรมชาติและมีความหลากหลายของแหล่งท่องเที่ยวทั้งชายทะเล ภูเขา และการที่มีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ทำให้ต้องมีการคำนึงถึงความปลอดภัยในการท่องเที่ยวเนื่องจากการเกิดเหตุการณ์ที่แสดงถึงความปลอดภัยจะส่งผลกระทบในวงกว้างต่อระบบการท่องเที่ยวทั้งประเทศ

ในปี พ.ศ. 2561 เกิดเหตุการณ์ซึ่งส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยในการท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญหลายเหตุการณ์ เช่น เหตุการณ์เรือท่องเที่ยวจำนวน 3 ลำล่มและจมบริเวณเกาะเฮ ใกล้จังหวัดภูเก็ต เหตุการณ์ที่เรือยอร์ชชื่อเซเรนิตาล่มบริเวณเกาะไม้ท่อน เหตุการณ์เรือเจ็ตสกีของนักท่องเที่ยวชาวรัสเซียล่ม บริเวณเกาะราชา และเหตุการณ์เรือพินิกส์ล่มที่ จ.ภูเก็ต เป็นต้น โดยเฉพาะเหตุการณ์เรือพินิกส์ล่มที่ จ.ภูเก็ต (TNNTThailand, 2562) ซึ่งมีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ส่งผลต่อภาพลักษณ์ในเรื่องของมาตรการความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของไทยเป็นอย่างมาก เนื่องจากมีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก คือ 47 คน ทำให้สื่อทั้งในประเทศและต่างประเทศมีการนำเสนอภาพข่าวอย่างละเอียดในหลายสื่อ ซึ่งภาพข่าวที่สื่อนำเสนอไปทำให้ภาพลักษณ์ในเรื่องของการรักษาความปลอดภัยในการท่องเที่ยวของไทยเสื่อมเสีย และทำให้นักท่องเที่ยวขาดความเชื่อมั่นในความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สิน อันเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้จำนวนของนักท่องเที่ยวลดลง โดยในเดือนกันยายน พ.ศ. 2562 นักท่องเที่ยวที่เดินทางสู่ จังหวัดภูเก็ตลดลงจากปีก่อนถึง 11.9% และอีกจังหวัดที่นักท่องเที่ยวลดลงไม่แพ้กันคือที่จังหวัดพังงา ซึ่งนักท่องเที่ยวลดลง 12.65% เทียบกับเดือนกันยายน 2561 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2562)

จะเห็นได้ว่าความปลอดภัยทางทะเลมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการท่องเที่ยว เพราะมีความสำคัญกับการตัดสินใจท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่ต้องการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนระหว่างที่เดินทางท่องเที่ยว หากสามารถเรียกความมั่นใจในมาตรการความปลอดภัยคืนมาให้นักท่องเที่ยวได้ นักท่องเที่ยวก็จะกลับมาท่องเที่ยวเหมือนเดิม ทำให้

ประเทศมีรายได้จากการท่องเที่ยว สามารถนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่นและเกิดการจ้างงานการ สร้างอาชีพและการบริการทั้งทางตรงทางอ้อมจำนวนมากดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามันเพื่อจะได้นำ ผลวิจัยมาพัฒนาการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน
2. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเล ชายฝั่งอันดามันและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการ ท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน
3. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะของประสิทธิภาพการบริหารความ ปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง “ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทาง ทะเลชายฝั่งอันดามัน” การวิจัยครั้งนี้ ใช้รูปแบบการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ร่วมกัน ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอน การวิจัยและรายละเอียด ดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาว ต่างประเทศที่เดินทางไปท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัด พังงา) และผู้ประกอบการการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา) โดยผู้ประกอบการการท่องเที่ยวหมายถึงเจ้าของกิจการหรือผู้แทนในกิจการ เกี่ยวกับสถานที่พัก บริษัทท่องเที่ยว ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหาร การบริการต่าง ๆ เช่น การบริการเกี่ยวกับการเดินทาง เป็นต้น

กลุ่มตัวอย่าง (Sample) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่เดินทางไปท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา) ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน (จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา) เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน จึงใช้การคำนวณ ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่น 95% (กัลยา วาณิชบัญชา, 2552)

$$n = \frac{z^2}{4e^2}$$

โดยที่ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ

$Z = Z_{.975}$ ถ้ากำหนดระดับความเชื่อมั่น 95% จะได้ $z = 1.96$

e = ระดับความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ กำหนดไว้เท่ากับ 0.05

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้

$$n = \frac{(1.96)^2}{(4)(0.05)^2}$$

= 384.16 หรือ 385 คน

เพื่อความสะดวกและลดความคลาดเคลื่อนจากการเก็บข้อมูลผู้วิจัยจึงทำการเก็บข้อมูล รวมทั้งสิ้น 400 ชุด โดยจำแนกเป็นนักท่องเที่ยว จำนวน 200 ชุด และผู้ประกอบการท่องเที่ยว จำนวน 200 ชุด โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenience Sampling)

2. การวิจัยเชิงคุณภาพ

ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informant) ผู้ให้ข้อมูลหลักที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน” เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key informants) 3 จังหวัดๆ ละ 5 คน รวมทั้งสิ้น 15 คน ใช้สัมภาษณ์แบบเจาะลึกตัวต่อตัว (in - Depth Interview) ประกอบด้วย

- ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว จำนวน 1 คน
- นายกสมาคมการท่องเที่ยวหรือผู้แทนจำนวน 1 คน
- ผู้แทนผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัดจำนวน 1 คน
- ผู้แทนกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จำนวน 1 คน
- ผู้แทนกรมเจ้าท่า จำนวน 1 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสอบถามประกอบด้วย 4 ส่วนได้แก่ ส่วนของปัจจัยพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนของการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันส่วนของประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน และส่วนของการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะ การทดสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเที่ยงตรงและการหาค่าความเชื่อมั่นด้วยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ซึ่งได้เท่ากับ 0.82 ส่วนแบบสัมภาษณ์ทดสอบคุณภาพโดยการให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยนำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยไปติดต่อและกำหนดวันนัดหมายสัมภาษณ์และใช้สถานที่ของผู้ให้สัมภาษณ์เป็นสถานที่ที่ใช้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลและอธิบายลักษณะวิธีการตอบแบบสัมภาษณ์แก่กลุ่มเป้าหมาย ผู้วิจัยบันทึกข้อมูลตามคำบอกของผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์จะใช้การจดบันทึกและการบันทึกเสียง ก่อนการสัมภาษณ์จะขออนุญาตผู้ให้สัมภาษณ์ในการบันทึกการสนทนาก่อนทุกครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา วิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ และวิเคราะห์การบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน และประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน

การวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงอนุมาน วิเคราะห์โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุ เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการพรรณนาบรรยายสรุปเป็นประเด็นใช้ทฤษฎีและประสบการณ์ในการวิเคราะห์

ผลการวิจัย

การศึกษาการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 ด้านได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านระบบบริหารงาน ด้านอุปกรณ์ ด้านเทคโนโลยี และด้านประชาสัมพันธ์ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเล ชายฝั่งอันดามัน

การบริหารความปลอดภัยของการจัดการ ท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านบุคลากร	3.94	0.43	มาก
2. ด้านงบประมาณ	3.88	0.55	มาก
3. ด้านระบบบริหารงาน	3.84	0.43	มาก
4. ด้านอุปกรณ์	3.87	0.45	มาก
5. ด้านเทคโนโลยี	3.91	0.55	มาก
6. ด้านประชาสัมพันธ์	3.89	0.52	มาก
โดยภาพรวม	3.89	0.39	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเล ชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.89 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านมีการบริหารความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีการบริหารความปลอดภัยสูงที่สุด คือ ด้านบุคลากร มีคะแนนเฉลี่ย 3.94 รองลงมา ได้แก่ ด้านเทคโนโลยี มีคะแนนเฉลี่ย 3.91 ด้านประชาสัมพันธ์ มีคะแนนเฉลี่ย 3.89 ด้านงบประมาณ มีคะแนนเฉลี่ย 3.88 ด้านอุปกรณ์ มีคะแนนเฉลี่ย 3.87 และด้านงบประมาณ มีคะแนนเฉลี่ย 3.88

การศึกษาประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเล ชายฝั่งอันดามัน ซึ่งจำแนกออกเป็น 6 ด้านได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านสุขภาพ ด้านทรัพยากร ด้านความพึงพอใจ ด้านคุณภาพ และด้านสิ่งแวดล้อม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่ง อันดามันโดยรวม

ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของ การจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านกายภาพ	3.89	0.49	มาก
2. ด้านสุขภาพ	3.90	0.54	มาก
3. ด้านทรัพยากร	3.87	0.56	มาก
4. ด้านความพึงพอใจ	3.91	0.53	มาก
5. ด้านคุณภาพ	3.92	0.49	มาก
6. ด้านสิ่งแวดล้อม	3.89	0.55	มาก
โดยภาพรวม	3.90	0.38	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ย 3.90 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยในระดับมาก ด้านที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดคือด้านคุณภาพ มีคะแนนเฉลี่ย 3.92 รองลงมาคือด้านความพึงพอใจ คะแนนเฉลี่ย 3.91 ด้านสุขภาพ มีคะแนนเฉลี่ย 3.90 ด้านกายภาพและด้านสิ่งแวดล้อม มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.89 และด้านทรัพย์สิน มีคะแนนเฉลี่ย 3.87

การศึกษาอิทธิพลของการบริหารความปลอดภัยของการจัดการการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ มีผลดังนี้

ตารางที่ 3 ผลการศึกษาการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน

ตัวแปรพยากรณ์	B	t	p - value
ค่าคงที่ (a)	0.781	4.619	0.000
ด้านกายภาพ (X1)	0.166	3.305	0.003*
ด้านสุขภาพ (X2)	0.073	1.847	0.066
ด้านทรัพย์สิน (X3)	0.221	3.569	0.000*
ด้านความพึงพอใจ (X4)	0.227	4.367	0.000*
ด้านคุณภาพ (X5)	0.072	1.720	0.087
ด้านสิ่งแวดล้อม (X6)	0.166	3.035	0.003*
สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R)	0.802	สัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (R^2)	0.644
สถิติเอฟ (F)	88.189	ค่าพี (p-value)	0.000*

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 3 พบว่า การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้แก่ การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวด้านความพึงพอใจ (สถิติที่ = 4.367 ค่าพี = 0.000) ด้านทรัพย์สิน (สถิติที่ = 3.569 ค่าพี = 0.000) ด้านกายภาพ (สถิติที่ = 3.305 ค่าพี = 0.003) และด้านสิ่งแวดล้อม (สถิติที่ = 3.035 ค่าพี = 0.003) โดยการบริหารความปลอดภัยทั้ง 4 ด้านรวมกันสามารถทำนายประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งทะเลได้ ร้อยละ 64.40 ($R^2 = 0.644$)

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาซึ่งพบว่าการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเล ชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีการบริหารความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีการบริหารความปลอดภัยสูงที่สุดคือด้านบุคลากร รองลงมาได้แก่ ด้านเทคโนโลยี ด้านประชาสัมพันธ์ ด้านงบประมาณ ด้านอุปกรณ์ และ ด้านระบบบริหาร ตามลำดับ ซึ่งสาเหตุที่ผลการศึกษาเป็นเช่นนี้เป็นเพราะการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลนั้น สิ่งที่สำคัญและมีความสำคัญที่สุดคือบุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยทางทะเล ไม่ว่าจะเป็นบุคลากรทางด้านการแพทย์ ตำรวจ ความปลอดภัยชายหาด เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่จะช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่ประสบภัยให้ปลอดภัยได้ การมีเจ้าหน้าที่เพียงพอสำหรับรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว โดยเจ้าหน้าที่นั้นได้รับการอบรมและฝึกปฏิบัติเพื่อเตรียมความพร้อมทั้งในขณะที่เกิดเหตุการณ์ปกติและในขณะเกิดเหตุฉุกเฉินจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากที่สุด ผลการศึกษาจึงสอดคล้องกับแนวคิดของ Adhikary, M. ที่เสนอรูปแบบการจัดการท่องเที่ยวตามทฤษฎี 7Ss Model (Adhikary, M., 1995) และงานวิจัยของปรีมพัฒน์ ธนาพันธ์สิริ ที่ศึกษาการสร้างรูปแบบการจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต โดยใช้ทฤษฎี 7S's Model มาพัฒนาปรับปรุง และได้คุณลักษณะสำคัญ 3 ประการของตำรวจท่องเที่ยว คือ 1) การสร้างตำรวจท่องเที่ยวให้เป็นตำรวจมืออาชีพโดยการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถและทักษะในด้านภาษาต่างประเทศ มีทักษะในการสื่อสารและสามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศให้เกิดประโยชน์สูงสุด 2) ตำรวจท่องเที่ยวต้องมีหัวใจบริการ มีจิตวิทยาในการบริการ ให้ความสนใจและเอาใจใส่ในความปลอดภัยชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว 3) สร้างความพึงพอใจในการให้บริการกับนักท่องเที่ยวสู่ความเป็นเลิศด้วยความสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรมรวมทั้งการแจ้งเตือนและการระมัดระวังอันตรายที่อาจเกิดขึ้นกับนักท่องเที่ยว (ปรีมพัฒน์ ธนาพันธ์สิริ, 2559) และเป็นไปในทิศทางเดียวกับ Nimpanich, C. ที่กล่าวว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้นำนโยบายไปสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ คือหน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้องในการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (Nimpanich, C., 2006) สอดคล้องกับตรีเนตร ต้นตระกูล ที่ระบุถึงการสรรหาหรือคัดเลือกพนักงานเป็นหน้าที่ที่สำคัญขององค์กร ถ้าคัดสรรพนักงานที่มีคุณภาพและมีทักษะตรงกับงาน ก็จะทำให้ผลการปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเป็นไปตามเป้าหมาย ผลการศึกษา (ตรีเนตร ต้นตระกูล, 2560) สอดคล้องกับคณิงกรณ วังเวียน และคณะ ซึ่งได้ทำการศึกษาการพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน : กรณีศึกษาเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง และพบว่ายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนที่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง ประกอบด้วย 3 ประเด็นยุทธศาสตร์ ได้แก่ 1) เสริมสร้างคุณภาพชีวิตและความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้แก่ประชาชนท้องถิ่นและนักท่องเที่ยว

2) เสริมสร้างการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และระบบสาธารณสุขปศุสัตว์

3) พัฒนาศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและการตลาดท่องเที่ยวเชิงคุณภาพอย่างยั่งยืน

คุณลักษณะเชิงภูมิศาสตร์ของทะเลชายฝั่งอันดามันโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นประเด็นย่อยพบว่าทุกคุณลักษณะเชิงภูมิศาสตร์ของทะเลชายฝั่งอันดามันอยู่ในระดับมาก โดยคุณลักษณะน้ำทะเลสีครามสูงที่สุด รองลงมาคือมีหาดทรายที่สวยงาม ทำเลที่ตั้งเป็นหมู่เกาะ และมียอดเขาที่สูง ตามลำดับ ผลการศึกษาสอดคล้องกันทั้งการศึกษาเชิงปริมาณและการศึกษาเชิงคุณภาพ นั่นคือ คุณลักษณะเชิงภูมิศาสตร์ของทะเลชายฝั่งอันดามันเป็นสิ่งที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว ทั้งลักษณะของน้ำทะเล หาดทราย ความเป็นหมู่เกาะ และภูเขา ยิ่งลักษณะเชิงภูมิศาสตร์มีความหลากหลายมากเท่าไร ก็ยิ่งดึงดูดให้นักท่องเที่ยวมาท่องเที่ยวมากเท่านั้น เพราะความหลากหลายจะทำให้สามารถจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวได้หลากหลาย ทำให้นักท่องเที่ยวไม่เบื่อหน่าย สามารถปรับเปลี่ยนกิจกรรมท่องเที่ยวของตนได้หลายแบบ เช่น เล่นน้ำทะเล ท่องเที่ยวภูเขา จัดปาร์ตี้ริมหาด เป็นต้น (คณิศร วัฒนวิทย์ และคณะ, 2555) ผลการศึกษาสอดคล้องกับเพชรรัตน์ มีสมบูรณ์พูนสุข และคณะ ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดระยอง รายงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาการจัดการท่องเที่ยวของจังหวัดระยอง ให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความพึงพอใจต่อการตลาดการท่องเที่ยวของจังหวัดระยอง โดยรวมในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความพึงพอใจในระดับปานกลางต่อการตลาดด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านร้านจำหน่ายอาหารและเครื่องดื่ม ด้านโรงแรมที่พัก โฮมสเตย์ และด้านผลิตภัณฑ์พื้นเมืองและร้านขายของที่ระลึก ส่วนด้านการคมนาคม ด้านตัวแทนบริษัทนำเที่ยว ด้านศูนย์บริการการท่องเที่ยว และด้านการส่งเสริมการขายและการประชาสัมพันธ์ นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศมีความพึงพอใจในระดับน้อย (เพชรรัตน์ มีสมบูรณ์พูนสุข และคณะ, 2556) ผลการศึกษายังสอดคล้องกับพิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์ ซึ่งได้ทำการศึกษาเรื่องการจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา บ้านโคกไคร จังหวัดพังงา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไครดำเนินงานในรูปแบบวิสาหกิจชุมชนที่ให้บริิการนำเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ โดยมีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่โดดเด่น ได้แก่ สปาโคลนร้อนและทรายร้อน การชมปุมตแดง การเก็บหอยตลับ การพายเรือคายัค ทั้งนี้กลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไครได้เข้าร่วมเป็นเครือข่ายการท่องเที่ยวชุมชนจังหวัดพังงา มุ่งเน้นการส่งเสริมและขับเคลื่อนการเติบโตอย่างยั่งยืนของชุมชนที่ดำเนินกิจกรรมทางการท่องเที่ยว โดยกลุ่มการท่องเที่ยวชุมชนบ้านโคกไครมีศักยภาพทางการจัดการใน 4 ด้าน ได้แก่ ศักยภาพทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยว ศักยภาพทางด้านการบริการและการให้บริการที่มีคุณภาพแก่นักท่องเที่ยว ศักยภาพทางด้านการบริหาร

จัดการการท่องเที่ยว และศักยภาพทางด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน (พิมพ์ลักษณ์ พงศกรรังศิลป์, 2557)

ประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยในระดับมาก ด้านที่มีประสิทธิภาพสูงที่สุดคือด้านคุณภาพ รองลงมาคือด้านความพึงพอใจ ด้านสุขภาพ ด้านกายภาพด้านสิ่งแวดล้อม และด้านทรัพย์สิน ตามลำดับ ซึ่งสาเหตุที่ประสิทธิภาพด้านคุณภาพสูงที่สุด อาจจะเป็นเพราะเป็นด้านที่สามารถวัดประสิทธิภาพได้ง่ายที่สุด อาทิเช่น มีการควบคุมความเร็วของเรือ มีการควบคุมการบรรทุกจำนวนนักท่องเที่ยวให้เหมาะสมกับขนาดและน้ำหนักของเรือ มีการควบคุมการจราจรทางเรือ มีการติดตั้งอุปกรณ์แสดงตำแหน่ง GPS และมีการเชื่อมต่อสัญญาณกับศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเลตลอดเวลาที่มีการนำเรือไปให้บริการแก่นักท่องเที่ยว รวมทั้งมีระบบในการติดตามเรือเล็กที่มีความเร็วสูงตลอดเวลา ส่วนในด้านความพึงพอใจซึ่งมีประสิทธิภาพรองลงมานั้น ก็สามารถประเมินได้จากการมีมาตรการเฝ้าระวังและเตรียมความพร้อมในกรณีเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินตลอดเวลา อาทิเช่น การมี Security Guard ประจำจุดท่องเที่ยวต่าง ๆ มีระบบการบริหารจัดการในกรณีเกิดภาวะฉุกเฉิน และมีการจัดตั้งศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเล ทำให้นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในการท่องเที่ยวและเกิดความพึงพอใจในความปลอดภัยที่ตนเองจะได้รับ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเกิดอุบัติเหตุสวิสชีส (Swiss Cheese Model) ของ Reason, J. et al. ที่อธิบายความผิดพลาดหรือความเสี่ยงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ โดยแนวคิดนี้มองว่า มนุษย์แต่ละคนนั้นเปรียบเสมือนแผ่นชีสแต่ละแผ่นที่มีรูพรุนบนแผ่น ซึ่งรูพรุนเหล่านี้ก็คือจุดอ่อน หรือความผิดพลาดส่วนบุคคล การกระทำใด ๆ จะเหมือนกับการเลื่อนซ้ายขวาบนล่างของแผ่นชีส หากมีความผิดพลาดเกิดขึ้นรวมกัน อันตรายที่เกิดขึ้นสามารถทะลุจากแผ่นหนึ่ง ไปยัง อีกแผ่นหนึ่งได้ ดังนั้นควรมีการเตรียมความพร้อมเพื่อป้องกันอันตรายอันมาจากอุบัติเหตุที่อาจเกิดขึ้นจากปัจจัยของมนุษย์ หรือจากหลายปัจจัยพร้อม ๆ กันซึ่งทำให้นักท่องเที่ยวไม่สามารถเดินทางได้อย่างปลอดภัยไปสู่จุดหมายปลายทางได้ การป้องกันจึงขึ้นกับคุณภาพในการบริหารความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพอย่างมืออาชีพ (Reason, J. et al., 2006) ผลการศึกษาสอดคล้องกับอุมาพร บุญเพชรแก้ว และอิสระพงษ์ พลธาน ได้ทำการวิจัยเรื่อง การจัดการการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิด Low Carbon Destination กรณีศึกษา เกาะหมาก จังหวัดตราด พบว่า การจัดการการท่องเที่ยวที่เกาะหมาก จังหวัดตราด เป็นรูปแบบการจัดการพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่ช่วยเพิ่มศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน เป็นการปลูกจิตสำนึกที่ดีในเรื่องการให้ความสำคัญ และการช่วยกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าการมุ่งหาผลประโยชน์ด้านรายได้รวมทั้งการนำเทคโนโลยีที่เป็นประโยชน์และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมาใช้ในการจัดการการท่องเที่ยวเพื่อลดการทำลายสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยวรวมทั้งการสนับสนุนให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการอนุรักษ์

ทรัพยากรทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมตลอดจนการรักษาวิถีชีวิตของชุมชน รวมทั้งยังเปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมกับการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม มีส่วนช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนให้ดีขึ้น (อุมพร บุญเพชรแก้ว และ อิศระพงษ์ พลธานี, 2561)

การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ได้แก่ การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวด้านความพึงพอใจ ด้านทรัพย์สิน ด้านกายภาพ และด้านสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ โดยการบริหารความปลอดภัยทั้ง 4 ด้านรวมกันสามารถทำนายประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งทะเลได้ร้อยละ 64.40 สาเหตุที่ผลการศึกษาดังนี้อาจจะเป็นเพราะว่านักท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับเรื่องความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ทั้งความปลอดภัยในชีวิตและความปลอดภัยในทรัพย์สิน เมื่อสถานที่ท่องเที่ยวมีการจัดตั้งศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเล ซึ่งมีมาตรการการจัดการในภาวะฉุกเฉินที่เหมาะสม มีมาตรการเฝ้าระวังในเรื่องความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรม อาทิเช่น การจัดให้มี Security Guard บริเวณแหล่งท่องเที่ยว หรือการจัดให้มีเรือพยาบาลคอยให้ความช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน ความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญเป็นอันดับต้นๆ รองมาจากความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยว ถ้าสถานที่ท่องเที่ยวนั้นน่าสนใจแต่มีความปลอดภัยน้อย ก็จะทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจไม่ไปท่องเที่ยวเนื่องจากความเสี่ยงอันตรายต่อชีวิตและทรัพย์สินของตน

สรุป/ข้อเสนอแนะ

สรุปการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามันที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ได้แก่ การบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวด้านความพึงพอใจ ด้านทรัพย์สิน ด้านกายภาพ และด้านสิ่งแวดล้อม ตามลำดับ โดยการบริหารความปลอดภัยทั้ง 4 ด้านรวมกันสามารถทำนายประสิทธิภาพการบริหารความปลอดภัยของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งทะเลได้ร้อยละ 65.60 สาเหตุที่ผลการศึกษาดังนี้เนื่องจากความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความสำคัญมาก เมื่อนักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในมาตรการรักษาความปลอดภัยทั้งในชีวิตและทรัพย์สินของตนจากการที่สถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ มีการจัดตั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยมาดูแลนักท่องเที่ยว มีการจัดการที่เหมาะสมเมื่อเกิดสภาวะฉุกเฉิน มีมาตรการเฝ้าระวังภัยต่าง ๆ เช่น การจัดสรรกำลังเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยวในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ มีการจัดทำป้ายเตือนป้ายระวังภัยต่าง ๆ ในบริเวณแหล่งท่องเที่ยว การจัดให้มีหน่วยงานที่ทำการรักษาพยาบาลเมื่อ

เกิดเหตุฉุกเฉินต่าง ๆ ก็จะทำให้นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้นและตัดสินใจมาท่องเที่ยว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้ 1) ด้านความพึงพอใจ ควรมีการรักษามาตรฐานของมาตรการเฝ้าระวังเตรียมความพร้อมสำหรับนักท่องเที่ยวตลอดเวลา รวมทั้งมีการปรับปรุงมาตรการบางอย่างให้มีความสอดคล้องกับยุคสมัยและรูปแบบการท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป มีการจัดการในภาวะฉุกเฉินที่ดี โดยมีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องและตรวจสอบอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับความปลอดภัยให้สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ ศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเลต้องมีกระจายอยู่อย่างเพียงพอต่อจำนวนนักท่องเที่ยว และมีบุคลากรที่พร้อมให้ความช่วยเหลือนักท่องเที่ยวอยู่ตลอดเวลา 2) ด้านทรัพย์สิน เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความรู้สึกลปลอดภัยและสบายใจในการท่องเที่ยว ควรจัดศูนย์บริการรับฝากทรัพย์สินมีค่าของนักท่องเที่ยวให้มีปริมาณที่เพียงพอต่อจำนวนของนักท่องเที่ยว และมีการรับประกันความปลอดภัย เช่น มีกล้องวงจรปิด หรือมีรหัสสำหรับรักษาความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวที่ฝากทรัพย์สินในตู้ฝากทรัพย์สิน นอกจากนี้บุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยของทรัพย์สินต้องมีความโปร่งใส ซื่อสัตย์ และมีความสามารถในการสื่อสารกับนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศได้เป็นอย่างดี 3) ด้านกายภาพ ควรจัดระบบความปลอดภัยบริเวณท่าเรือให้มีมาตรฐาน เป็นไปอย่างมีระบบ ระเบียบ และเคร่งครัด นอกจากนั้นภายในเรือโดยสารก็ควรจัดให้มีระบบความปลอดภัยที่เป็นมาตรฐานสากล บังคับใช้กฎ ระเบียบต่าง ๆ อย่างเคร่งครัด ผู้ควบคุมเรือโดยสารควรคัดเลือกผู้ที่มีความรับผิดชอบ มีประสบการณ์ และไม่ดื่มค่านอง 4) ด้านสิ่งแวดล้อม ควรมีมาตรการด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาสภาพของสถานที่ท่องเที่ยวให้อยู่ในสภาพที่ดี สวยงาม และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ มีมาตรการเรื่องขยะ จัดที่ทิ้งขยะให้เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว ให้ครอบคลุมทุกพื้นที่ บริเวณชายฝั่งทะเล จัดพื้นที่ให้สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม ไม่มีขยะหรือเศษขวดแก้วที่เป็นอันตรายต่อนักท่องเที่ยว มีการจัดป้ายประชาสัมพันธ์ที่จำเป็นต่าง ๆ อย่างครบถ้วน มีการจัดเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือนักท่องเที่ยวและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกระจายครอบคลุมพื้นที่ท่องเที่ยว 5) ด้านคุณภาพ ควรมีระบบติดตามเรือเล็กความเร็วสูงตลอดเวลา มีการติดตั้งอุปกรณ์แสดงตำแหน่ง GPS และเชื่อมต่อสัญญาณกับศูนย์ควบคุมความปลอดภัยทางทะเล มีการควบคุมการจราจรทางเรือ มีการควบคุมความเร็วเรือ มีการควบคุมการบรรทุกทุกจำนวนนักท่องเที่ยว ให้ความสัมพันธ์กับขนาดและน้ำหนักของเรืออย่างเคร่งครัด 6) ด้านสุขภาพ ควรตรวจเช็คความพร้อมของร่างกายของนักท่องเที่ยวก่อนลงเรือโดยสาร ตรวจคัดกรองนักท่องเที่ยวที่มีร่างกายอ่อนแอ มีหน่วยปฐมพยาบาลเบื้องต้นบริเวณจุดท่องเที่ยวอย่างเคร่งครัด 7) ด้านบุคลากร ควรมีเจ้าหน้าที่เพียงพอสำหรับรักษาความปลอดภัย มีการฝึกอบรมการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ ควรมีความพร้อมของบุคลากรในขณะปฏิบัติการปกติ ความพร้อมของบุคลากรในขณะเกิดอุบัติเหตุ มีการจ้างทีมผู้เชี่ยวชาญเพื่อทำหน้าที่ในการเสนอวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ วางแผน ให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะอย่างครอบคลุม

8) ด้านงบประมาณ ควรจัดสรรงบประมาณสำหรับฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวตลอดทั้งปี ควรพัฒนาบุคลากรในเรื่องของความปลอดภัย จัดสรรงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์ที่ใช้ในเรื่องของความปลอดภัย เช่น วิทยุแบบพกพา ระบบกล้อง Thermal ให้เพียงพอ 9) ด้านระบบบริหารงาน จัดทำทะเบียนเรือและเจ้าหน้าที่ประจำเรือโดยสารต่าง ๆ พร้อมบัตรประจำตัว จัดทำระบบบริหารจัดการและควบคุมการคมนาคมทางทะเล AIS Auto Identification System จัดระบบตรวจจับเรือจากศูนย์กลาง โดยติดตั้งระบบกล้อง THERMAL ควบคุมเส้นทางจราจรฝั่งทะเลอันดามัน จัดให้มีอุปกรณ์กล้องใช้สำหรับตรวจจับผู้ที่ไม่ใส่เสื้อชูชีพก่อนการลงเรือ และขณะอยู่บนเรือ มาตรการกำจัดเรือคุณภาพต่ำออกจากตลาด มาตรการข้อมูลจำเพาะเรือและตำแหน่งเรือระยะไกล สามารถให้ความช่วยเหลือหลังเกิดเหตุ อุบัติภัย มาตรการสืบสวนอุบัติเหตุ มาตรการการประเมินความเสี่ยงอย่างเคร่งครัด 10) ด้านอุปกรณ์ ระบบแผนที่ทางทะเลระบบดิจิทัล ระบบฐานข้อมูลเรือโดยสารที่เข้าร่วมโครงการ ระบบระบุตำแหน่งเรือ โดยใช้สัญญาณ GPS แสดงการแจ้งเตือน หรือตั้งค่าการแจ้งเตือนเหตุการณ์ต่าง ๆ จากกล้องบริเวณจุดขึ้น - ลง แสดงภาพครบถ้วนตลอดเวลา หน้าจอแสดงผลได้อย่างต่อเนื่องอย่างมีประสิทธิภาพ ใช้นักวิชาการที่เชี่ยวชาญมาให้ความรู้ 11) ด้านเทคโนโลยี เพิ่มจำนวนกล้องตรวจตราระยะไกล ประสิทธิภาพของระบบกล้อง Thermal ประสิทธิภาพของอุปกรณ์ วิทยุแบบพกพาที่มีประสิทธิภาพสูง และ 12) ด้านการประชาสัมพันธ์ การณรงค์หรือประชาสัมพันธ์ข้อปฏิบัติตัวของนักท่องเที่ยวในการโดยสารเรือ ป้ายประชาสัมพันธ์ข้อปฏิบัติในการโดยสารเรือ ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ข้อมูลเกี่ยวกับการเดินเรือ เช่น ข้อมูลน้ำขึ้น น้ำลง สภาพภูมิอากาศ ความเร็วลม และขนาดความสูงของคลื่น ให้กับประชาชนและชาวเรือประเภทต่าง ๆ ได้รับทราบอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะช่วงมรสุม ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเพิ่มเติมในส่วนของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ เพื่อประเมินประสิทธิภาพของการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งอันดามัน ว่าในมุมมองของนักท่องเที่ยวต่อการจัดการท่องเที่ยวทางทะเลชายฝั่งทะเลอันดามันอยู่ในระดับที่ดีหรือเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ตลอดจนศึกษาเปรียบเทียบระหว่างพื้นที่ท่องเที่ยวในภูมิภาคอื่น ๆ ที่มีบริบทที่มีความคล้ายคลึงกันต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2562). สถิตินักท่องเที่ยว. เรียกใช้เมื่อ 10 กรกฎาคม 2562 จาก https://www.mots.go.th/ewt_dl_link.php?nid=11040
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). สถิติสำหรับงานวิจัย ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- คณิงกรณ วังเวียน และคณะ. (2555). การพัฒนายุทธศาสตร์การท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืนที่เกาะเสม็ด จังหวัดระยอง. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย, 7(2), 86 - 103.
- ตรีเนตร ตันตระกูล. (2560). การพัฒนาทรัพยากรบุคคลในสำนักงานเขตประเวศ กรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ, 3(2), 1 - 16.
- ปฐมพัฒน์ ธนาพันธ์ศิริ. (2559). การจัดการความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินให้กับนักท่องเที่ยวของตำรวจท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต, 12(1), 123 - 150.
- พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์. (2557). การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา บ้านโคกไคร จังหวัดพังงา. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal, 7(3), 650 - 665.
- เพชรรัตน์ มีสมบุญพูนสุข และคณะ. (2556). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดระยอง. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 16(6), 142 - 154.
- อุมภาพร บุญเพชรแก้ว และอิสระพงษ์ พลธานี. (2561). การจัดการการท่องเที่ยวภายใต้แนวคิด Low Carbon Destination กรณีศึกษา เกาะหมาก จังหวัดตราด. วารสารวิชาการสถาบันการพลศึกษา, 10(3), 221 - 234.
- Adhikary, M. (1995). Management of Ecotourism. Bangkok: Srinakarinwirot University.
- Nimpanich, C. (2006). Analysis of Policy Scope Framework Theory and Case Study. Nonthaburi: Sukhothai Thammathirach Printing.
- Reason, J. et al. (2006). Paries J. Revisiting the «Swiss cheese» model of accidents. Retrieved July 23, 20, from http://publish.eurocontrol.int/eec/gallery/content/public/document/eec/report/2006/017_Swiss_Cheese_Model.pdf.
- TNN Thailand. (2562). เหตุเรือล่มในจังหวัดภูเก็ต. เรียกใช้เมื่อ 20 กรกฎาคม 2562 จาก <https://www.tnnthailand.com/content/3232>.